

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 20/12
Люксембург, 6 март 2012 г.

Заключение на генералния адвокат по дело C-348/09
P.I./Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid

Според генералния адвокат г-н Yves Bot, гражданин на Съюза, който е живял повече от десет години в приемащата държава членка, може бъде експулсиран, когато неправомерното му поведение поставя в опасност обществената сигурност

Освен това обстоятелството, че със заплаха или принуда над пострадалото лице е прикрито престъпно поведение, което предизвиква сериозно смущение на обществения ред, може да лиши извършителя на нарушението от произтичащата от удължено пребиваване в приемащата държава членка защита срещу експулсирането

Директивата относно правото на граждани на Съюза да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки¹ предвижда условията за упражняване на това право и неговите ограничения по съображения, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве. Така приемащата държава членка не може да вземе решение за експулсиране срещу гражданин на Съюза, който е придобил право на постоянно пребиваване (след непрекъснато пребиваване от най-малко пет години), освен ако не са налице сериозни основания, свързани с обществения ред или обществената сигурност. Когато този гражданин на Съюза е пребивавал в приемащата държава членка през последните десет години, решение за експулсиране може да се взема единствено по императивни съображения, свързани с обществената сигурност.

Г-н I., италиански гражданин, живее в Германия от 1987 г. С решение от 16 май 2006 г. той е осъден на седем години и шест месеца лишаване от свобода за сексуална злоупотреба, сексуално насилие, както и изнасилване на непълнолетната дъщеря на своята бивша приятелка (в периода от 1990 г. до 2001 г.). Г-н I. е в затвора от 10 януари 2006 г. и ще изтърпи наказанието си лишаване от свобода на 9 юли 2013 г.

С решение от 6 май 2008 г. германски съд констатира, по силата не германското законодателство, загубването от г-н I. на правото на влизане и пребиваване, с мотива че той може да извърши рецидив, и му разпорежда да напусне германската територия, като в противен случай ще бъде експулсиран в Италия.

Сезиран с жалба, Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Областен административен съд на провинция Nordrhein-Westfalen, Германия) иска от Съда да установи по същество дали сексуалната злоупотреба с непълнолетно лице, сексуалното насилие, както и изнасилването представляват „императивни съображения, свързани с обществената сигурност“, които могат да обосноват експулсирането на гражданин на Съюза, който пребивава на територията приемащата държава (Германия) от повече от десет години.

¹ Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2005 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки (ОВ L 229, 2004 г., стр. 35, изменен с ОВ L 229, стр. 35 и ОВ L 197, 2005 г., стр. 34; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56).

Най-напред генералният адвокат г-н Yves Bot припомня практиката на Съда², според която поведение, което се характеризира с такава степен на интензивност, че може да заплаши пряко спокойствието и физическата сигурност на населението като цяло или на голяма част от него може да попадне в обхвата на понятието „императивни съображения, свързани с обществената сигурност“.

Генералният адвокат счита, че макар в случая да е безспорно, че сексуалната злоупотреба с непълнолетно лице, сексуалното насилие, както и изнасилването в семейна среда представляват особено тежко посегателство върху основна ценност на обществото, този вид деяние все пак не попада в обхвата на понятието „обществена сигурност“ по смисъла на директивата³.

Така, директивата установява ясно разграничение между понятието обществен ред и понятието обществена сигурност, като второто предполага по-голяма степен на сериозност от първото, когато следва да се дерогира засилената защита, предоставена на гражданина на Съюза. В действителност тези две понятия съответстват на две различни криминогенни реалности. Нарушението на наказателноправни норми води до смущение на установения от държавата членка обществен ред, докато позоваването на понятието „обществена сигурност“ не произтича автоматично единствено от факта на извършване на дадено нарушение, а от особено тежко по естеството и последиците си неправомерно поведение, чиито последици надхвърлят индивидуалното увреждане, причинено на едно или повече пострадали лица. Следователно тези две понятия не са идентични: въпреки че всяко поведение, което създава опасност за обществената сигурност, по правило смущава обществения ред, обратната зависимост не е вярна, дори когато извършеното деяние може да предизвика в обществото емоция, която отразява причиненото с нарушението смущение.

Генералният адвокат счита, че въпросът дали с поведението си даден престъпник представлява опасност за обществената сигурност следователно зависи не само от тежестта на извършеното престъпление, за която дава представа предвиденото или наложеното наказание, а преди всичко от неговото естество. Така, макар без никакво съмнение г-н I. да представлява заплаха в семейна среда, естеството на извършеното от него деяние не показва, че той представлява заплаха за сигурността на гражданите на Съюза, каквато заплаха представлява един сексуален хищник — категория особено опасни престъпници, която се характеризира с поведение като посоченото по дело Dutroux и дело Fourniret. Различно решение би означавало да се признае, че само обективната тежест на престъплението, определена чрез неговото наказание, представлява потенциално оправдание за налагането на мярката експулсиране поради „императивни съображения, свързани с обществената сигурност“, което би противоречало на философията на директивата.

Това обаче не означава, че в настоящия случай г-н I. е защитен срещу мярката по експулсиране.

Всъщност генералният адвокат продължава като уточнява, че г-н I. не може да се ползва от предвидената от директивата засилената защита срещу експулсирането, тъй като той не е реално интегриран в обществото на приемащата държава членка.

В това отношение той уточнява, че „императивните съображения, свързани с обществената сигурност“ представляват единственото изключение от защитата срещу експулсирането, от която може да се ползва гражданин на Съюза, който е пребивавал на територията на приемащата държава членка през последните десет години преди експулсирането. Директивата съдържа оборима презумпция за интеграция, която в случая се оборва от деянията, извършени от г-н I., които свидетелстват че той не е реално интегриран и че следователно не може да се ползва от тази засилената защита.

² Решение на Съда от 23 ноември 2010 г. по дело Tsakouridis ([C-145/09](#)). Това решение се отнася до борбата срещу престъпността, свързана с трафика на упойващи вещества от организирана група.

³ Член 28, параграф 3 от Директива 2004/38/ЕО.

Безспорно е, че ако тези деяния, предвид тяхната дата, бяха станали известни още от момента на извършването им, г-н I. щеше да е съден и експулсиран без да може да се позове на предвидената в директивата защита. Всъщност по този начин интеграцията на гражданин на Съюза се основава на качествени аспекти и според генералния адвокат е очевидно, че поведението на г-н I. доказва пълната липса на желание за интегриране в обществото на приемащата държава членка. Следователно той не може да се ползва от защитата, предоставена в края на десетгодишното пребиваване, който срок не е бил прекъснат, тъй като поведението му е останало скрито.

Г-н Bot счита, че нарушение от такова естество не може да породи право под претекста, че е продължило дълго време. Освен това самата директива предвижда, че държавите членки могат да приемат необходимите мерки за отказване, прекратяване или отнемане на някое от правата, предоставени с директивата, в случаи на злоупотреба с права или измама. Съдът е този, който следва да изведе последиците от такава измама.

Генералният адвокат заключава, че **гражданин на Съюза не може да се позове на предвиденото от директивата право на засилена защита срещу експулсирането, когато е доказано, че този гражданин извлича това право от неправомерно поведение, което смущава сериозно обществения ред на приемащата държава членка.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Заключение на генералния адвокат не обвързва Съда. Задачата на генералните адвокати е да предложат на Съда, при пълна независимост, правно разрешение на делото, което им е поверено. Съдиите от Съда пристъпват към разисквания по делото. Съдебното решение ще бъде постановено на по-късна дата.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на заключението е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106